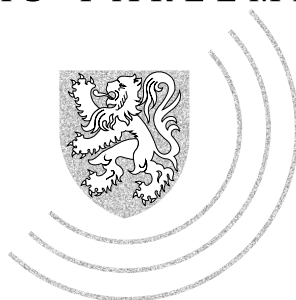

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 2007-2008

5 maart 2008

ONTWERP VAN DECREET

**betreffende de vestiging, de invordering en de geschillenprocedure
van provincie- en gemeentebelastingen**

INHOUD

	Blz.
Memorie van toelichting	3
Voorontwerp van decreet	9
Advies van de Vlaamse Adviesraad voor Bestuurszaken.....	17
Advies van de Raad van State	21
Ontwerp van decreet	37

MEMORIE VAN TOELICHTING

DAMES EN HEREN,

Algemene toelichting

Sinds de laatste wijziging van de bijzondere wet tot hervorming der instellingen, door de Lambermont-wet van 13 juli 2001, zijn de gewesten onder meer bevoegd voor de samenstelling, organisatie, bevoegdheid en werking van de provinciale en de gemeentelijke instellingen. De regeling voor de vestiging en invordering van de provincie- en gemeentebelastingen is hiervan een onderdeel. Dit werd uitdrukkelijk bevestigd in een advies van 12 maart 2003 nr. 34.913/VR van de afdeling Wetgeving van de Raad van State.

De vestiging, de invordering en de geschillenbeslechting van gemeente- en provinciebelastingen is nu nog geregeld door de federale wet van 24 december 1996, zoals gewijzigd bij wet van 15 maart 1999. Met dit ontwerp maakt de decreetgever gebruik van zijn nieuwe bevoegdheid om een eigen regeling uit te werken voor het Vlaamse Gewest.

Het ontwerp werd grondig voorbereid door een werkgroep van deskundige ambtenaren, op initiatief en binnen de Vereniging van Vlaamse Steden en Gemeenten (VVSG). Daarbij werden volgende beleidsoogmerken nagestreefd:

- uitklaren van onduidelijkheden en toepassingsmoeilijkheden op basis van praktijkervaring met de bestaande wet van 24 december 1996;
- meer transparantie: onnodige verwijzingen naar het Wetboek van de Inkomstenbelastingen (WIB), bijvoorbeeld voor het vaststellen van termijnen, worden vermeden. De administratieve fase van de bezwarenprocedure is eveneens geïncorporeerd in het ontwerpdecreet;
- meer autonomie: de onderzoeks- en sanctiemogelijkheden van de gemeentelijke en provinciale ambtenaren wordt uitgebreid;
- vereenvoudiging: de administratieve fase van de bezwarenprocedure bevat meer delegatiemogelijkheden, inzonderheid bij het organiseren van de hoorplicht;

- continuïteit: de vernieuwingen sinds de wet van 1996, waarmee men inmiddels vertrouwd is geraakt, worden in de mate van het mogelijke behouden;
- coherentie met de gebruikelijke bepalingen van fiscaal recht zoals die vooral in het Wetboek van de Inkomstenbelastingen en het uitvoeringsbesluit ervan, zijn vastgelegd.

Wegens deze twee laatste redenen is ook de geschillenbeslechting opgenomen in dit decreet. Wat de gerechtelijke fase van het beroep betreft wordt er nochtans niet afgeweken van de bestaande regeling inzake bevoegde rechtscolleges en te volgen procedures zoals die werd vastgelegd in de wet van 24 december 1996 die wordt opgeheven. De weerslag van de decretale regeling is derhalve marginaal. Hetzelfde geldt voor de bevoegdheid van de politierechter, bij nachtelijk toegangsrecht, geregeld in artikel 6 van het ontwerp. Volgens het advies van de Raad van State (zie punt 5) is de toepassing van artikel 10 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen hier dan ook aanvaardbaar: dit artikel laat toe dat decreten bepalingen bevatten in aangelegenheden die tot de bevoegdheid van de federale overheid behoren voor zover die bepalingen noodzakelijk zijn voor de eigen bevoegdheid.

Artikelsgewijze toelichting

Artikel 1

Overeenkomstig artikel 19, §1, tweede lid, van de bijzondere wet tot hervorming der instellingen van 8 augustus 1980 (hierna BWHI) dient het ontwerp van decreet te vermelden of het een gewest- of een gemeenschapsaangelegenheid betreft. Huidig ontwerp betreft een gewestaangelegenheid, waarbij het Vlaamse Gewest bevoegd is op grond van artikel 6, §1, VIII, van de BWHI, zoals gewijzigd bij bijzondere wet van 13 juli 2001 houdende overdracht van diverse bevoegdheden aan de gewesten en de gemeenschappen.

Artikel 2

Dit decreet betreft enkel de eigen gemeente- en provinciebelastingen. Voor de vestiging, invordering en

geschillenprocedure van aanvullende belastingen en opcentiemen geldt de regeling van de basisbelasting.

Artikel 3

Dit artikel geeft de nodige definities.

De bevoegde overheid inzake provinciebelastingen is niet langer de gouverneur maar wel de deputatie. Waar mogelijk wil de Vlaamse overheid immers een parallelle regeling uitwerken voor gemeenten en provincies.

Artikel 4

Paragraaf 1: Het onderscheid tussen kohierbelastingen en contant te betalen belastingen is gebaseerd op de wijze van inning.

Paragraaf 2: Deze paragraaf bepaalt de elementen die in een kohier moeten worden opgenomen. Het zijn de elementen die noodzakelijk zijn om de belastingsschuld en de belastingplichtige onbetwistbaar te kunnen identificeren. De wet van 24 december 1996 vermeldde hier ook nog de verzendingsdatum, de uiterste betalingsdatum, de bezwaartermijn en de instantie aan wie bezwaren moeten worden gericht. Deze data zijn hier niet relevant en kunnen bovendien niet geweten zijn op het moment van de vaststelling van de kohieren. Ze zijn wel van belang voor de belastingsschuldige en moeten dan ook verplicht vermeld worden op het aanslagbiljet, naast de verplichte gegevens vermeld op het kohier.

Inzake belastingen wordt meestal gesproken van het aanslagjaar. Tot nu toe was er in gemeentelijke belastingverordeningen nochtans meestal sprake van het dienstjaar. Dat was de term die zowel in de nieuwe Gemeentewet als in de boekhouding werd gebruikt. Artikel 145 van het Gemeentedecreet heeft de term 'dienstjaar' echter niet hernomen maar spreekt van het financieel boekjaar. Het is meest logisch dat inzake gemeente- en provinciebelastingen voortaan ook gesproken wordt van het aanslagjaar.

Behalve het postadres moet het aanslagbiljet ook het faxnummer en het e-mailadres vermelden waarnaar bezwaarschriften kunnen worden gestuurd.

Gezien een hoorzitting voortaan enkel georganiseerd wordt indien de belastingplichtige of zijn vertegenwoordiger erom heeft gevraagd in zijn bezwaarschrift

(zie artikel 9, §4) is het nodig dat deze mogelijkheid wordt vermeld op het aanslagbiljet.

Paragraaf 3: Volgens de nieuwe functiebenaming van het Provincie- en Gemeentedecreet is de financieel beheerder belast met de invordering van de belastingen. Tot de inwerkingtreding van artikel 76, §1, eerste lid, van het Gemeentedecreet moet deze benaming in de gemeenten echter nog gelezen worden als ontvanger.

Deze paragraaf geeft ook de vermeldingen die het aanslagbiljet moet bevatten.

De samenvatting, waarvan sprake in het laatste lid, mag afzonderlijk worden bijgevoegd of worden afgedrukt op de achterzijde van het aanslagbiljet. Het mag zelfs de integrale tekst van het belastingreglement zijn. Dit zal uiteraard afhangen van de omvang van het reglement.

Paragraaf 4: Artikel 4 bevat een nieuwe paragraaf volgens welke de aangifteverplichting enkel kan opgelegd worden in kohierbelastingen, en meer bepaald kohierbelastingen die oorspronkelijk als dusdanig werden geheven. De aangifteplicht kan dus ook niet (meer) voorzien worden in contantbelastingen die kohierbelasting zijn geworden omdat zij niet konden worden geïnd (conform artikel 4, §5, laatste lid).

Deze nieuwe bepaling is bedoeld om discussies te voorkomen over de vraag of de aangifteplicht wel verenigbaar is met het concept van contantbelastingen die immers per definitie eigenlijk onmiddellijk worden betaald naar aanleiding van de vaststelling van de belastingsschuld (bijvoorbeeld de afgifte van een vergunning, de aanbidding van afval in het containerpark enzovoort). Aangifte is hier in de regel overbodig. Anderzijds is het vaak zo dat een voorafgaande vergunning moet bekomen worden voor sommige belastbare activiteiten of feiten die ook aanleiding geven tot de heffing van een contantbelasting (bijvoorbeeld bouwen, het plaatsen van een terras, het openhouden van een drankgelegenheden na het sluitingsuur enzovoort). Het gaat hier echter om een vergunning, dus geen verplichte belastingaangifte: het onregelmatig uitoefenen van de activiteit zonder vergunning is dan een overtreding van de politieverordening of van de rechtsregel die voorschrijft dat er een voorafgaande vergunning moet zijn, en moet dus in dat kader gesanctioneerd worden. Het toepassen van een belastingverhoging wegens overtreding van de aangifteplicht zou hier echter onterecht zijn. De

nieuwe bepaling is bedoeld om mogelijke begripsvermenging tussen vergunningsplicht en fiscale aangifteplicht te vermijden.

Paragraaf 5: Alleen het laatste lid van deze paragraaf is geherformuleerd: er is nu uitdrukkelijk gesteld dat een contantbelasting die niet wordt betaald, een kohierbelasting wordt. Zij wordt dit door opname in een kohier en krijgt vanaf dan alle kenmerken van een kohierbelasting, met inbegrip van een betalingstermijn van twee maanden en een bezwaartermijn van drie maanden vanaf de verzending van het aanslagbiljet. Vroeger bestond onduidelijkheid over het moment van eisbaarheid en over de ingangsdatum van de bezwaartermijn.

Paragraaf 7: De Raad van State heeft erop gewezen dat er een verschil in behandeling is tussen de belastingplichtigen naargelang de inningswijze van de belasting op het vlak van de kennisgeving van de regels van het bezwaarrecht. Bij kohierbelastingen moeten de nodige gegevens voor het indienen van een geldig bezwaar, overeenkomstig artikel 4, §2, op het aanslagbiljet worden vermeld. Bij contantbelastingen is die uitdrukkelijke verplichting er niet. Wegens de specifieke aard van dit soort belastingen is dit ook niet nodig: bij de betaling van contantbelastingen is er doorgaans immers een direct contact met de belastingplichtige zodat bezwaren bij die gelegenheid al kunnen worden uitgeklaard of zodat indien nodig dan op de regels van de bezwaarprocedure kan worden gewezen. Bovendien gaat het bij contantbelastingen heel vaak over kleine bedragen van maar enkele euro's en zou het in die gevallen onverantwoord zijn om de administratieve last en de administratieve kost onnodig te verzwaren.

Artikel 5

Dit artikel verleent de bevoegdheid tot het stellen van alle nodige fiscale onderzoeks- en controleverrichtingen. In de vroegere wet was de controlebevoegdheid beperkt tot overtredingen van de aangifteplicht. De bevoegde personeelsleden, van de gemeente voor gemeentebelastingen, van de provincie voor provinciebelastingen, moeten daartoe speciaal worden aangesteld door respectievelijk het college van burgemeester en schepenen en de deputatie. Het kunnen zowel personeelsleden in statutair of in contractueel verband zijn.

Het proces-verbaal dat deze personeelsleden opmaken heeft bewijskracht tot bewijs van het tegendeel.

Hierdoor wordt er een bijzondere bewijswaarde aan verleend zodat het controlerend personeelslid een bevoorrechte getuigenis kan leveren dat de rechter niet naast zich kan neerleggen, tenzij het tegendeel bewezen wordt. De bewijslast wordt dus verlegd van de overheid naar de belastingplichtige.

Dit is niet ongewoon inzake fiscaliteit, zie bijvoorbeeld artikel 59, §1, van het btw-wetboek. Inzake lokale belastingen is er bovendien geen algemene aangifteverplichting, met de moeilijke bewijsbaarheid van sommige belastbare toestanden tot gevolg. Om de mogelijkheid van belastingfraude zoveel mogelijk uit te sluiten is het toekennen van bijzondere bewijswaarde noodzakelijk.

Artikel 6

Dit artikel regelt de bevoegdheden van de controlerende personeelsleden bedoeld in artikel 5. De verplichting tot het voorleggen van boeken en bescheiden geldt niet alleen voor de belastingplichtigen maar voor iedereen die over dergelijke boeken of bescheiden zou beschikken.

Krachtens het tweede lid is enkel voor het betreden van particuliere woningen of bewoonde lokalen een machtiging nodig van de politierechter, tenzij uit vrije wil toegang wordt verleend.

Het recht op eerbiediging van de woning wordt niet enkel gewaarborgd bij artikel 15 van de Grondwet, maar ook bij artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden en bij artikel 17 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat het begrip 'woning' in deze context ruim moet worden opgevat, en dat het mede slaat op beroeps- en bedrijfslokalen, zelfs wanneer het gaat om rechtspersonen.

Een machtiging is niet nodig indien uit vrije wil toegang wordt verleend. Het spreekt voor zich dat in dit verband geen enkel misbruik vanwege de controlerende personeelsleden kan worden aanvaard.

Artikel 7

Dit artikel regelt de wijze waarop de belasting ambts-halve kan gevestigd worden. In tegenstelling tot wat de wet van 24 december 1996 bepaalde, gaat het nu

om een mogelijkheid, geen verplichting: de bevoegde overheid oordeelt, naargelang de noodwendigheden van het geval, of ze van die mogelijkheid gebruik maakt.

Indien niet van deze mogelijkheid gebruik gemaakt wordt moet de voorgeschreven procedure niet gevolgd worden maar bestaat de mogelijkheid tot verlenging van de aanslagtermijn dus ook niet en kan evenmin een belastingverhoging conform §2 worden opgelegd.

Paragraaf 1: De werkwijze bij ambtshalve vestiging is behouden zoals zij reeds geregeld was door de wet van 24 december 1996 en die toen reeds gebaseerd was op de analoge procedure in het Wetboek van de Inkomstenbelastingen.

De laatste alinea van §1 onderstreept uitdrukkelijk dat de bewijslast bij ambtshalve vestiging, wordt omgekeerd, eveneens naar analogie met het Wetboek van de Inkomstenbelastingen (artikel 352).

Zoals vroeger voorziet artikel 7, §2, dat de ambtshalve gevestigde belasting kan verhoogd worden en dat de verhoging niet hoger mag zijn dan het dubbele van de belasting.

Artikel 8

Ingevolge dit artikel kunnen ook andere overtredingen dan deze op de aangifteplicht gesanctioneerd worden met een administratieve boete. De gemeenteraad bepaalt eventueel de aard van de overtreding en het bedrag van de boete die niet meer dan 500 euro mag bedragen. De weigering om mee te werken aan een fiscale controle of de weigering om boeken of bescheiden voor te leggen zijn voor de hand liggende voorbeelden.

Deze mogelijkheid bestaat ook ten aanzien van derden, niet-belastingplichtigen.

De boete wordt gevestigd en ingevorderd volgens dezelfde regels als deze die gelden inzake de kohierbelastingen: de bepalingen van artikel 4, §§2, 3 en 6, zijn mutadis mutandis van toepassing.

Die regeling geldt ook voor derden, niet-belastingplichtigen die een boete krijgen, bijvoorbeeld omdat ze weigeren mee te werken aan een fiscale controle.

Artikel 9

Dit artikel regelt de bezwaarprocedure.

Paragraaf 1 bepaalt dat, zoals vroeger, het college van burgemeester en schepenen bevoegd blijft voor het behandelen van bezwaren inzake gemeentebelastingen terwijl ook de deputatie bevoegd wordt voor het behandelen van bezwaren over provinciebelastingen: naar analogie met de regeling voor de gemeentebelastingen wordt deze taak ook in de provincie aan het uitvoerend orgaan toegewezen.

Anderzijds wordt de bezwaartermijn wel teruggebracht tot drie maanden te rekenen vanaf de kennisgeving van de aanslag of vanaf de contante inning. De recente verlenging van deze termijn tot zes maanden, in artikel 371 van het Wetboek van de Inkomstenbelastingen dat tot vóór de inwerkingtreding van dit decreet ook gold voor provincie- en gemeentebelastingen, is dus niet overgenomen. Een dergelijke lange bezwaartermijn is niet nodig voor provincie- en gemeentebelastingen die doorgaans toch eenvoudiger zijn dan de diverse federale inkomstenbelastingen. Bovendien houdt een te lange termijn het invorderingsrecht van het lokaal bestuur onnodig lang in onzekerheid.

Indien het aanslagbiljet met de post wordt verzonden begint de termijn maar te lopen de derde kalenderdag volgend op de verzending ervan. Het Grondwettelijk Hof heeft er al meermaals op gewezen dat het recht van verdediging wordt geschaad indien de termijn al begint te lopen op een ogenblik dat de geadresseerde nog geen kennis heeft kunnen nemen van het aanslagbiljet. Dit is het geval indien de datum van verzending zelf als startdatum wordt genomen. Om rechtsonzekerheid te vermijden gaat de termijn daarom in op de dag waarop de geadresseerde naar alle waarschijnlijkheid wel heeft kunnen kennis nemen van de inhoud van het aanslagbiljet, namelijk de derde dag volgend op de verzending. Deze regeling is analoog aan de regeling voor de berekening van termijnen in het Gemeentedecreet.

In het voorliggend ontwerp is echter consequent met de terminologie van de andere artikelen, gekozen voor kalenderdagen.

Nieuw is ook dat bezwaren voortaan via duurzame drager (elektronische informatiedrager, fax of e-mail enzovoort) kunnen worden ingediend indien de bevoegde overheid in deze mogelijkheid voorziet.

In dat geval vermeldt zij die mogelijkheden, en de gepaste contactgegevens, op het aanslagbiljet. Desgewenst kan de bevoegde overheid beslissen dat deze wijze van bezwaar indienen enkel aanvaard wordt met een systeem dat identificatie en authenticatie garandeert, bijvoorbeeld via de elektronische identiteitskaart of het gebruik van een token, zoals het Vlaamse Gewest dat heeft ingevoerd voor de onroerende voorheffing.

Paragrafen 2 en 3 behoeven geen verdere commentaar.

Paragraaf 4 regelt de hoorplicht. Het recht om gehoord te worden is een belangrijk beginsel van behoorlijk bestuur zodat de hoorplicht, reeds voorzien in het uitvoeringsbesluit van de wet van 24 december 1996, alleszins behouden blijft. Er zijn nochtans twee belangrijke vereenvoudigingen opgenomen die het werk van de bevoegde overheid in dit opzicht aanzienlijk zullen verlichten:

- de belastingschuldige moet er bij het indienen van zijn bezwaar uitdrukkelijk om vragen om gehoord te worden;
- de bevoegde overheid hoeft de hoorzitting niet zelf te houden maar kan daarvoor een lid aanduiden (een schepen) of zelfs een personeelslid;
- de mededeling van datum en uur van de hoorzitting hoeft niet bij aangetekend brief: het kan bij gewone brief, elektronisch of zelfs telefonisch.

Paragraaf 5 stelt de beslissingstermijn voor de bevoegde overheid vast op zes maanden, eventueel te verlengen met drie maanden in geval van ambtshalve vestiging. Het is een indicatieve termijn: redelijkerwijs moet de bevoegde overheid erin slagen om binnen die termijn een uitspraak te doen. Overschrijding ervan heeft enkel tot gevolg dat de belastingschuldige de betwisting aan de bevoegdheid van de bevoegde overheid kan onttrekken door ze aan de rechtbank van eerste aanleg voor te leggen conform artikel 10.

Nieuw is dat de beslissing omtrent het bezwaar ook wordt ter kennis gebracht van de met de invordering belaste persoon. Het is immers hij die moet instaan voor de invordering van de belasting, de eventuele

terugbetaling, de stuiting van de verjaring enzovoort.

Ingevolge het laatste lid kan de bevoegde administratieve overheid niet meer terugkomen op een uitspraak nadat de termijn voor het indienen van een beroep bij de rechtbank, verstreken is.

Artikel 10

Dit artikel behoeft geen commentaar.

Artikel 11

Dit artikel bevat de gebruikelijke verwijzingsregel naar het Wetboek van de Inkomstenbelastingen voor de eerder technische regeling van de vestiging en invordering.

Er is de voorkeur gegeven aan de verwijzing naar het WIB boven een eigen decretale regeling omdat op deze manier meer coherentie in het fiscaal recht en in de interpretatie ervan wordt bereikt. De gebruikelijke procedures kunnen op deze manier behouden blijven.

De verwijzing betreft nu ook hoofdstuk 6 van titel VII van het Wetboek: de uitbreiding is vooral bedoeld om de hervestiging van vernietigde aanslagen, conform de artikelen 355 en 356 van het WIB, ook toe te laten inzake provincie- en gemeentebelastingen.

De verwijzing naar hoofdstuk 10 daarentegen, dat de strafmaatregelen bevat, werd weggelaten. Het voorliggend ontwerp van decreet bevat nu immers zelf strafmaatregelen.

Artikel 12

Dit artikel spreekt voor zich.

Artikel 13

Dit artikel stelt de inwerkingtreding van het decreet vast in functie van het moment van de inning voor

contantbelastingen, of van de inkohiering voor
kohierbelastingen.

De minister-president van de Vlaamse Regering,

Kris PEETERS

*De Vlaamse minister van Binnenlands Bestuur,
Stedenbeleid, Wonen en Inburgering,*

Marino KEULEN

VOORONTWERP VAN DECREET

VOORONTWERP VAN DECREET

betreffende de vestiging, de invordering en de geschillenprocedure
van provincie- en gemeentebelastingen

DE VLAAMSE REGERING,

Op voorstel van de Vlaamse minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering;

Na beraadslaging,

BESLUIT:

De Vlaamse minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, is ermee belast, in naam van de Vlaamse Regering, bij het Vlaams Parlement het ontwerp van decreet in te dienen, waarvan de tekst volgt:

Artikel 1

Dit decreet regelt een gewestaangelegenheid.

Artikel 2

Dit decreet is van toepassing op de belastingen die worden gevestigd door de provincies en de gemeenten in het Vlaamse Gewest.

Dit decreet geldt niet voor de opcentiemen en aanvullende belastingen op de belastingen van de federale overheid, de gemeenschappen en de gewesten.

Artikel 3

In dit decreet wordt verstaan onder:

- 1° bevoegde overheid: hetzij de deputatie in geval van provinciebelastingen, hetzij het college van burgemeester en schepenen in geval van gemeentebelastingen;
- 2° vertegenwoordiger: de persoon die speciaal gemachtigd is door de belastingschuldige, een advocaat, een rechthebbende van de belastingschuldige, evenals diegene die gemachtigd is om de belastingschuldige te vertegenwoordigen.

Artikel 4

§1. Er zijn kohierbelastingen en contantbelastingen. De kohierbelastingen worden opgenomen in een kohier. De contantbelastingen worden contant geïnd tegen afgifte van een betalingsbewijs.

§2. De kohieren bevatten:

- 1° de naam van de provincie of van de gemeente die de belasting heeft gevestigd;
- 2° de voornaam, achternaam of maatschappelijke benaming en het adres van de belastingplichtige;
- 3° de datum en benaming van het reglement krachtens welke de belasting is gevestigd;
- 4° het belastbaar feit, de berekening en het bedrag van de belasting, evenals het aanslagjaar waarop de belasting betrekking heeft;
- 5° het nummer van het kohierartikel;
- 6° de datum van uitvoerbaarverklaring.

§3. De kohieren worden door de bevoegde overheid vastgesteld en uitvoerbaar verklaard ten laatste op 30 juni van het jaar dat volgt op het aanslagjaar.

Het kohier wordt tegen ontvangstbewijs overgezonden aan de financieel beheerder die onverwijld zorgt voor de verzending van de aanslagbiljetten, zonder kosten voor de belastingschuldige.

Het aanslagbiljet bevat de gegevens, vermeld in §2. Het aanslagbiljet bevat ook:

- 1° de verzendingsdatum van het aanslagbiljet;
- 2° de uiterste betalingsdatum;
- 3° de termijn waarbinnen een bezwaarschrift kan worden ingediend, evenals de benaming, het adres en de contactgegevens van de instantie die bevoegd is om het bezwaarschrift te ontvangen.

Het reglement of een samenvatting van het reglement op basis waarvan de belasting is gevestigd, wordt op het aanslagbiljet afgedrukt of wordt als bijlage toegevoegd.

§4. Enkel in een belastingverordening inzake kohierbelastingen kan voorzien worden in een verplichting van aangifte.

§5. De rechten, vastgesteld in de kohieren, worden boekhoudkundig verbonden aan de ontvangsten van het financieel boekjaar waarin ze uitvoerbaar werden verklaard.

§6. De kohierbelasting moet worden betaald binnen twee maanden na de verzending van het aanslagbiljet. Als de contante inning niet kan worden uitgevoerd, wordt de belasting een kohierbelasting.

Artikel 5

Door de bevoegde overheid worden personeelsleden aangesteld die bevoegd zijn om een controle of onderzoek in te stellen en vaststellingen te verrichten in verband met de toepassing van de belastingverordening en de bepalingen, vermeld in artikel 6 en 7.

De personeelsleden, vermeld in het eerste lid, behoren inzake provinciebelastingen tot het personeel van de provincie en inzake gemeentebelastingen tot het personeel van de gemeente. De door hen opgestelde processen-verbaal hebben bewijskracht tot bewijs van het tegendeel.

De financieel beheerder kan niet worden aangesteld overeenkomstig het eerste lid.

Artikel 6

Om de toepassing van de belastingverordening te kunnen controleren of onderzoeken, zijn de personeelsleden, vermeld in artikel 5, gemachtigd alle fiscale onderzoeksbevoegdheden uit te voeren die krachtens artikel 11 toepassing vinden op het vlak van provincie- en gemeentebelastingen. Specifiek inzake de controle en het onderzoek van boeken en bescheiden die noodzakelijk zijn voor de vestiging van de belasting, is iedereen die over dergelijke boeken of bescheiden beschikt, verplicht die zonder verplaatsing voor te leggen op ieder verzoek van de personeelsleden, vermeld in artikel 5.

Iedereen is verplicht aan de personeelsleden, vermeld in het eerste lid, voorzien van een aanstellingsbewijs, vrije toegang te verlenen tot de al dan niet bebouwde onroerende goederen, die een belastbaar element kunnen vormen of bevatten of waar een belastbare activiteit wordt uitgeoefend. Om de belastingplicht te kunnen bepalen of de grondslag van de belasting te kunnen controleren of onderzoeken, moet aan die personeelsleden de mogelijkheid worden geboden vaststellingen te doen. Tot particuliere woningen of bewoonde lokalen hebben die personeelsleden evenwel alleen toegang tussen vijf uur 's morgens en negen uur 's avonds, na machtiging van de politierechter tenzij uit vrije wil toegang wordt verleend.

De personeelsleden, vermeld in artikel 5, zijn eveneens gemachtigd de nodige vaststellingen te doen op het grondgebied van een andere provincie of gemeente.

Artikel 7

§1. Als de belastingverordening voorziet in de verplichting van aangifte kan de belasting ambtshalve gevestigd worden bij gebrek aan aangifte binnen de in de verordening gestelde termijn, of in geval van onjuiste, onvolledige of onnauwkeurige aangifte vanwege de belastingplichtige.

In geval van een ambtshalve aanslag wordt de belasting gevestigd op basis van gegevens waarover de belastingheffende overheid beschikt.

Voor de belasting ambtshalve wordt gevestigd, brengt de bevoegde overheid de belastingplichtige met een aangetekende brief op de hoogte van de redenen waarom ze gebruik maakt van deze procedure, de elementen waarop de belasting is gebaseerd evenals de wijze van bepaling van die elementen en het bedrag van de belasting.

De belastingplichtige beschikt over een termijn van dertig kalenderdagen die volgen op de datum van verzending van die kennisgeving om zijn opmerkingen schriftelijk voor te dragen. De belasting mag niet worden gevestigd voor die termijn verstreken is, behoudens als de rechten van de provinciale of gemeentelijke thesaurie in gevaar verkeren ingevolge een andere oorzaak dan het verstrijken van de aanslagtermijnen.

In afwijking van de aanslagtermijn, vermeld in artikel 4, kunnen ambtshalve belastingen geldig worden ingekohierd gedurende een periode van drie jaar, te rekenen vanaf 1 januari van het aanslagjaar. Die termijn van drie jaar wordt met twee jaar verlengd bij overtreding van de belastingverordening met het oogmerk te bedriegen of met de bedoeling schade te berokkenen.

Als een belasting ambtshalve is gevestigd, moet de belastingplichtige het bewijs leveren van de juistheid van de door hem ingeroepen elementen.

§2. De belastingverordening kan bepalen dat de ambtshalve belastingen worden verhoogd met een bedrag dat in de verordening wordt vastgelegd. Het bedrag van die belastingverhoging wordt gelijktijdig en samen met de ambtshalve belasting ingekohierd en bedraagt maximaal het dubbel van de ambtshalve ingekohierde belasting.

Artikel 8

De belastingverordening kan bepalen dat voor een overtreding van de bepalingen van dit decreet of de bepalingen van de belastingverordening een administratieve geldboete wordt opgelegd van maximaal 500 euro.

Als een overtreding met een belastingverhoging wordt gestraft, kan geen extra administratieve boete worden opgelegd voor die overtreding.

Een administratieve geldboete wordt gevestigd en ingevorderd volgens dezelfde regels als die welke van toepassing zijn op de belasting.

Artikel 9

§1. De belastingschuldige of zijn vertegenwoordiger kan tegen een aanslag, een belastingverhoging of een administratieve geldboete, een bezwaarschrift indienen bij de bevoegde overheid, die handelt als administratieve overheid.

Het bezwaar moet schriftelijk worden ingediend, ondertekend en gemotiveerd zijn en op straffe van verval worden ingediend binnen een termijn van drie maanden te rekenen vanaf de datum van de verzending van het aanslagbiljet of van de kennisgeving van de aanslag of vanaf de datum van de contante inning.

Bezwaarschriften kunnen via een duurzame drager worden ingediend binnen de termijnen en onder de voorwaarden vermeld in het tweede lid indien de bevoegde overheid in deze mogelijkheid voorziet.

§2. De bevoegde overheid of een personeelslid dat door de bevoegde overheid speciaal daarvoor is aangewezen, stuurt binnen vijftien kalenderdagen na de indiening van het bezwaarschrift een ontvangstmelding enerzijds naar de belastingschuldige en, in voorkomend geval, zijn vertegenwoordiger en anderzijds naar de financieel beheerder. De ontvangstmelding kan via een duurzame drager worden gestuurd.

Elk personeelslid dat door de bevoegde overheid wordt aangewezen, behoort inzake provinciebelastingen tot het personeel van de provincie en inzake gemeentebelastingen tot het personeel van de gemeente. De financieel beheerder kan niet worden aangewezen.

§3. Om de behandeling van het bezwaarschrift te verzekeren, beschikt de bevoegde overheid en elk personeelslid, vermeld in §2, over de onderzoeksbevoegdheden, vermeld in artikel 6.

§4. Als de belastingschuldige of zijn vertegenwoordiger dat in het bezwaarschrift heeft gevraagd, zal de belastingschuldige of zijn vertegenwoordiger uitgenodigd worden op een hoorzitting. In voorkomend geval deelt de bevoegde overheid of het personeelslid, vermeld in §2, aan de belastingschuldige en, in voorkomend geval, zijn vertegenwoordiger de datum van de hoorzitting mee waarop het bezwaarschrift behandeld zal worden, evenals de dagen en uren waarop het dossier geraadpleegd zal kunnen worden. Die mededeling moet ten minste vijftien kalenderdagen voor de dag van de hoorzitting plaatshebben.

De aanwezigheid op de hoorzitting moet door de belastingschuldige of zijn vertegenwoordiger aan de bevoegde overheid of het personeelslid, vermeld in §2, schriftelijk of via duurzame drager worden bevestigd ten minste zeven kalenderdagen voor de dag van de hoorzitting. De belastingschuldige of zijn vertegenwoordiger wordt gehoord door de bevoegde overheid, een lid van de bevoegde overheid of het personeelslid, vermeld in §2.

De personen, vermeld in het eerste en vierde lid, ondertekenen het proces-verbaal van het verhoor.

§5. De bevoegde overheid doet binnen een termijn van zes maanden te rekenen vanaf de datum van ontvangst van het bezwaarschrift, uitspraak op basis van een met redenen omklede beslissing. Die termijn van zes maanden wordt met drie maanden verlengd als de betwiste aanslag ambtshalve werd gevestigd.

De bevoegde overheid kan bij zijn beslissing de betwiste belasting, belastingverhoging of administratieve geldboete niet vermeerderen.

De beslissing van de bevoegde overheid wordt met een aangetekende brief betekend aan de belastingschuldige en, in voorkomend geval, zijn vertegenwoordiger en wordt tevens ter kennis gebracht van de financieel beheerder. Deze aangetekende brief vermeldt de instantie waarbij een beroep kan worden ingesteld, evenals de ter zake geldende termijn en vormen.

De beslissing van de bevoegde overheid is onherroepelijk wanneer het beroep niet tijdig bij de bevoegde instantie is ingesteld.

Artikel 10

Tegen de beslissing genomen door de bevoegde overheid of bij gebrek aan een beslissing binnen de termijnen, vermeld in artikel 9, §5, kan een beroep worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg van het rechtsgebied waarin de belasting gevestigd werd. Artikel 1385decies en 1385undecies van het Gerechtelijk Wetboek zijn van toepassing. De vormen, de termijnen en de rechtspleging voor de bevoegde rechtbanken en hoven worden geregeld zoals inzake rijksinkomstenbelastingen en gelden voor alle betrokken partijen.

Artikel 11

Zonder afbreuk te doen aan de bepalingen van het huidige decreet, zijn de bepalingen van titel VII, hoofdstuk 1, 3, 4, 6 tot en met 10 van het Wetboek van de Inkomstenbelastingen en artikel 126 tot en met 175 van het uitvoeringsbesluit van dat wetboek van toepassing op de provincie- en gemeentebelastingen, voor zover ze niet specifiek de belastingen op de inkomsten betreffen.

Artikel 12

De wet van 24 december 1996 betreffende de vestiging en de invordering van de provincie- en gemeentebelastingen, gewijzigd bij de wet van 15 maart 1999, wordt opgeheven.

Artikel 13

Dit decreet is van toepassing op de provincie- en gemeentebelastingen die contant worden geïnd vanaf 1 januari 2009 of die in kohieren zijn opgenomen die vanaf 1 januari 2009 uitvoerbaar worden verklaard.

Brussel,

De minister-president van de Vlaamse Regering,

Kris PEETERS

De Vlaamse minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering,

Marino KEULEN

ADVIES VAN DE VLAAMSE ADVIESRAAD VOOR BESTUURSZAKEN

Vlaamse overheid

**Vlaamse Adviesraad voor
Bestuurszaken**

Boudewijngebouw
Boudewijnlaan 30 bus 41
1000 Brussel
Tel. 02 553 40 15
adviesraad@bz.vlaanderen.be

Aan de heer Marino Keulen
Vlaams minister van Binnenlands Bestuur,
Stedenbeleid, Wonen en Inburgering
Kreupelenstraat 2
1000 Brussel

uw bericht van
29 oktober 2007

uw kenmerk
k.02-5-U-07-2550

ons kenmerk
07 BB 03

bijlagen

vragen naar / e-mail
Bram Opsomer
bram.opsomer@bz.vlaanderen.be

telefoonnummer
02 553 40 15

datum
21 nov. 07

Betreft: Briefadvies over het voorontwerp van decreet betreffende de vestiging, de invordering en de geschillenprocedure van provincie- en gemeentebelastingen

Mijnheer de minister,

Op vrijdag 26 oktober '07 hechtte de Vlaamse Regering haar principiële goedkeuring aan het voorontwerp van decreet betreffende de vestiging, de invordering en de geschillenprocedure van provincie- en gemeentebelastingen en gelaste U om het advies hierover te vragen aan de Vlaamse Adviesraad voor Bestuurszaken.

De Raad ontving de adviesvraag per brief van 29 oktober 2007.

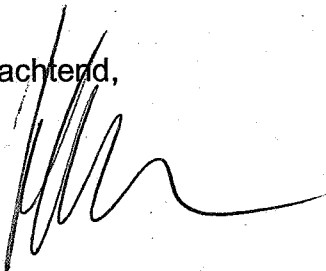
Gezien het eerder technische karakter van het voorontwerp, besliste de Vlaamse Adviesraad voor Bestuurszaken om het advies te beperken tot enkele aandachtspunten.

- De Vlaamse Adviesraad voor Bestuurszaken heeft geen opmerkingen op het **beleidsproces** dat aan de basis lag van het ontwerp. Zowel het initiatief als de concrete uitwerking lag volledig in de handen van de personen die dagelijks moeten omgaan met de regelgeving (zowel op Vlaams als op lokaal niveau). Een werkgroep waar alle belanghebbenden in zetelden, detecteerde enkele problemen met de huidige regelgeving en heeft zelf voorstellen op papier gezet om deze te verhelpen. De gevolgde werkwijze heeft tot gevolg dat er voldoende oog is voor toepassingsgebied van het decreet en dat er meteen ook een draagvlak is bij de personen die er op het terrein dagelijks mee geconfronteerd worden, wat op zich weer een goede uitvoering van de regelgeving tot gevolg heeft. Kortom, het gevolgde proces is een typevoorbeeld van een zorgvuldige totstandkoming van regelgeving, en zou in de toekomst veel meer moeten gehanteerd worden.

- Zoals hierboven gesteld is er op het totstandkomingsproces niets aan te merken. Alleen vindt de Vlaamse Adviesraad voor Bestuurszaken hiervan geen weerslag in het **RIA-rapport**. Het is juist één van de belangrijkste doelstellingen van de RIA-rapportage om een weergave te geven van het proces dat aan de goedkeuring van het ontwerp is vooraf gegaan.
In de RIA is ook geen afweging van eventuele alternatieven te vinden. Het was eventueel mogelijk geweest om aan de doelstellingen te voldoen door de bestaande federale wetgeving aan te passen. Men opteerde ervoor een volledig eigen decreet op te stellen waarin alle regels worden opgenomen. Dit heeft het voordeel van de duidelijkheid en werkbaarheid. De Raad juicht deze optie toe, maar vindt de afweging niet terug in het RIA-rapport.
Het is niet omdat er geen inhoudelijke opmerkingen te maken zijn bij het proces of bij de strategische opties, dat de argumentatie niet moet worden opgenomen in het regelgevingsdossier. Integendeel, dit kan juist dienen als best-practice bij de totstandkoming van andere regelgeving.
- Het voorliggende ontwerpdecreet regelt de invorderingsregels voor de gemeente- en provinciebelastingen. Dit ontwerp heeft echter geen enkele invloed op de invordering van de belangrijkste belastingen voor de gemeenten en provincies, namelijk de aanvullende personenbelasting (**APB**, enkel voor de gemeenten) en de opcentiemen op de onroerende voorheffing (**OOV**, zowel voor gemeenten als voor provincies).
- Het hele dossier rond de regels betreffende de gemeente- en provinciebelastingen kan ook niet los worden gekoppeld van de recente hervormingen in het financieel management op lokaal en provinciaal niveau onder invloed van het gemeente- en provinciedecreet en de bijhorende uitvoeringsbesluiten en omzendbrieven.

Uiteraard, mijnheer de minister, zijn we steeds bereid om over dit advies de nodige mondelinge toelichting te verschaffen.

Hoogachtend,

Herman MATTHIJS
Voorzitter

NB. Een kopie van dit briefadvies werd ook verzonden aan alle leden van de Vlaamse Regering en aan de voorzitter van het Vlaams Parlement.

ADVIES VAN DE RAAD VAN STATE

LM

KONINKRIJK BELGIË
-----ADVIES 43.776/VR
VAN 11 DECEMBER 2007VAN DE AFDELING WETGEVING
VAN DE RAAD VAN STATE

De RAAD VAN STATE, afdeling wetgeving, verenigde kamers, op 30 oktober 2007 door de Vlaamse minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering verzocht hem, binnen een termijn van dertig dagen, verlengd tot vijfenveertig dagen ⁽¹⁾, van advies te dienen over een voorontwerp van decreet "betreffende de vestiging, de invordering en de geschillenprocedure van provincie- en gemeentebelastingen", heeft, na de zaak te hebben onderzocht op 20 november 2007 (derde kamer) en 11 december 2007 (verenigde kamers) het volgende advies gegeven:

⁽¹⁾ Deze verlenging vloeit voort uit artikel 84, § 1, eerste lid, 1°, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State waarin wordt bepaald dat de termijn van dertig dagen verlengd wordt tot vijfenveertig dagen in het geval waarin het advies gegeven wordt door de verenigde kamers met toepassing van artikel 85*bis*.

CE

43.776/VR

1. Overeenkomstig artikel 84, § 3, eerste lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, heeft de afdeling wetgeving zich toegespitst op het onderzoek van de bevoegdheid van de steller van de handeling, van de rechtsgrond ⁽²⁾, alsmede van de vraag of aan de voorgeschreven vormvereisten is voldaan.

Daarnaast bevat dit advies ook opmerkingen over andere punten. Daaruit mag echter niet worden afgeleid dat de afdeling wetgeving binnen de haar toegemeten termijn een exhaustief onderzoek van het ontwerp heeft kunnen verrichten.

*
* *

STREKKING VAN HET VOORONTWERP

2. Het om advies voorgelegde voorontwerp van decreet strekt ertoe, voor de gemeenten en de provincies in het Vlaamse Gewest, de regels vast te stellen betreffende de vestiging, de invordering en de geschillenprocedure van de gemeente- en provinciebelastingen. De ontworpen regeling geldt niet voor de opcentiemen en aanvullende belastingen van de federale overheid, de gemeenschappen en de gewesten.

Die regeling komt in de plaats van de thans geldende regeling opgenomen in de wet van 24 december 1996 betreffende de vestiging en de invordering van de provincie- en gemeentebelastingen.

De ontworpen regeling is in ruime mate gebaseerd op de thans geldende regeling. De voornaamste wijzigingen betreffen het niet langer verplichte karakter van de ambtshalve aanslag, het creëren van de mogelijkheid om in de belastingverordening te voorzien in het opleggen van een administratieve geldboete en het vereenvoudigen van de hoorplicht in de administratieve bezwaarprocedure.

⁽²⁾ Nu het een voorontwerp van decreet betreft, wordt onder rechtsgrond de overeenstemming met de hogere rechtsnormen verstaan.

CE

43.776/VR

3. Artikel 2 bepaalt vooreerst het toepassingsgebied van de regeling. Artikel 3 bevat een aantal definities van in het ontwerp gebruikte begrippen. Artikel 4 bevat de regeling inzake de vestiging en de inning, waarbij een onderscheid wordt gemaakt tussen kohierbelastingen en contantbelastingen. De artikelen 5 en 6 bevatten regels op het vlak van het uitoefenen van toezicht en controle en het verrichten van vaststellingen door de daartoe door de bevoegde overheid aangestelde personeelsleden. Artikel 7 regelt de ambtshalve vestiging van de belasting in het geval dat de belastingverordening voorziet in een verplichting van aangifte. Bij artikel 8 wordt de mogelijkheid gecreëerd om in de belastingverordening in het opleggen van een administratieve geldboete van maximum 500 euro te voorzien. Artikel 9 regelt de administratieve bezwaarprocedure, terwijl artikel 10 regels bevat op het vlak van het jurisdictionele beroep. Artikel 11 bepaalt dat sommige bepalingen van het Wetboek van de inkomstenbelastingen en van het uitvoeringsbesluit ervan van toepassing zijn op de gemeente- en provinciebelastingen. Artikel 12 voorziet in de opheffing van de wet van 24 december 1996. Artikel 13, ten slotte, regelt de temporele toepassing van de ontworpen regeling.

BEVOEGDHEID VAN HET VLAAMSE GEWEST

4. Onder voorbehoud van hetgeen hierna wordt opgemerkt, is het Vlaamse Gewest in beginsel bevoegd voor de in het ontwerp geregelde aangelegenheid. De bevoegdheid, wat de ondergeschikte besturen betreft, om de samenstelling, organisatie, bevoegdheid en werking van de provinciale en gemeentelijke instellingen te regelen, omvat immers ook de bevoegdheid om de vestiging en de invordering van de provinciale en gemeentelijke belastingen te regelen ⁽³⁾.

⁽³⁾ Zie bijv. advies 34.913/VR van 4 maart 2003 over een ontwerp van wet "tot wijziging van artikel 10 van de wet van 24 december 1996 betreffende de vestiging en de invordering van de provincie- en gemeentebelastingen", *Parl. St.*, Kamer, DOC 50 1990/003, 5; advies 36.354/3 van 20 januari 2004 over een voorontwerp van decreet "houdende afschaffing van de forfaitaire afvalbelasting", *Parl. St.*, Vl. Parl., 2003-04, nr. 2195/1, 62; advies 36.775/3 van 22 maart 2004 over een voorstel van decreet "houdende wijziging van het decreet van 22 december 1995 houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1996", *Parl. St.*, Vl. Parl., 2003-04, nr. 2146/3, 13-14; advies 38.240/3 van 26 april 2005 over een voorontwerp van "gemeentedecreet", *Parl. St.*, Vl. Parl. 2004-05, nr. 347/1, 266-267. Zie ook N. PLETS, "De bevoegdheid inzake de vestigings-, invorderings- en geschillenprocedure voor de provincie- en de gemeentebelastingen: een zaak van het federale niveau of van de gewesten?", *T. Gem.* 2005, (243) 249-251.

CE

43.776/VR

5. Artikel 6, tweede lid, van het ontwerp bepaalt dat de personeelsleden belast met het uitoefenen van toezicht en controle en het verrichten van vaststellingen tot particuliere woningen of bewoonde lokalen slechts toegang hebben tussen vijf uur 's morgens en negen uur 's avonds, "na machtiging van de politierechter", tenzij uit vrije wil toegang wordt verleend.

Artikel 10 van het ontwerp bepaalt dat tegen de beslissing genomen door de bevoegde overheid ⁽⁴⁾, of bij gebrek aan een beslissing binnen de termijnen bedoeld in artikel 9, § 5, van het ontwerp, een beroep kan worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg van het rechtsgebied waarin de belasting werd gevestigd, dat de artikelen 1385*decies* en 1385*undecies* van het Gerechtelijk Wetboek van toepassing zijn, en dat de vormen, de termijnen en de rechtspleging voor de bevoegde rechtbanken en hoven worden geregeld zoals inzake rijksinkomstenbelastingen en gelden voor alle partijen.

Zowel de regeling van de bevoegdheid van de rechtscolleges als het vaststellen van de procedures die voor deze rechtscolleges dienen te worden gevolgd, zijn aangelegenheden die behoren tot de bevoegdheid van de federale Staat. Krachtens artikel 10 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen kunnen de decreten evenwel bepalingen bevatten in aangelegenheden waarvoor de gewesten niet bevoegd zijn, voor zover die bepalingen noodzakelijk zijn voor de uitoefening van hun bevoegdheid. Daartoe is bovendien vereist dat de betrokken aangelegenheid zich leent tot een gedifferentieerde regeling en de weerslag van de door de decreetgever aan te nemen bepalingen op die aangelegenheid slechts marginaal is ⁽⁵⁾.

Niettegenstaande de memorie van toelichting op dit punt geen verantwoording bevat, mag worden aangenomen dat aan de voorwaarden voor de toepassing van artikel 10 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 is voldaan, nu kan worden vastgesteld dat de bepalingen opgenomen in de voornoemde artikelen 6 en 10 van het ontwerp niet wezenlijk verschillen van die welke zijn opgenomen in de artikelen 8, 10 en 11 van de wet van 24 december 1996, die wordt opgeheven. Het

⁽⁴⁾ Dit is hetzij de deputatie in geval van provinciebelastingen, hetzij het college van burgemeester en schepenen in geval van gemeentebelastingen.

⁽⁵⁾ Zie onder meer Grondwettelijk Hof, nr. 58/2003, 14 mei 2003, B.5.3; Grondwettelijk Hof, nr. 126/2003, 1 oktober 2003, B.5.3.

SG

43.776/VR/3

verdient echter aanbeveling dienaangaande in elk geval een verantwoording op te nemen in de memorie van toelichting.

6. Artikel 6 van het ontwerp bepaalt dat, specifiek inzake de controle en het onderzoek van boeken en bescheiden die noodzakelijk zijn voor de vestiging van de belasting, "iedereen" die over dergelijke boeken of bescheiden beschikt, verplicht is die zonder verplaatsing voor te leggen op ieder verzoek van de personeelsleden bedoeld in artikel 5 van het ontwerp. In de memorie van toelichting wordt verduidelijkt dat hieronder ook de federale overheidsdiensten worden verstaan.

Het is evenwel in strijd met het beginsel van de wederzijdse autonomie van de federale Staat, de gemeenschappen en de gewesten dat één van die overheden aan een andere overheid op eenzijdige wijze verplichtingen zou opleggen, zodat het toepassingsgebied van de verplichting opgelegd bij artikel 6 van het ontwerp zal dienen te worden ingeperkt. Een regeling op dat vlak zou wel het voorwerp kunnen uitmaken van een samenwerkingsakkoord gesloten tussen het Vlaamse Gewest en de federale Staat, met toepassing van artikel 92*bis*, § 1, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980.

VORMVEREISTEN

7. Overeenkomstig artikel 4, § 2, 1°, van het decreet van 28 april 2006 houdende de oprichting van de Vlaamse Adviesraad voor Bestuurszaken dient over de voorliggende regeling het advies te worden ingewonnen van bedoeld adviesorgaan. Dat advies blijkt nog niet te zijn gegeven ⁽⁶⁾. Indien ten gevolge van dat advies nog wijzigingen worden aangebracht in de thans om advies voorgelegde tekst, dienen deze wijzigingen, met toepassing van artikel 3, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, om advies van de afdeling wetgeving te worden voorgelegd.

⁽⁶⁾ Er moet worden opgemerkt dat de Raad van State principieel pas om advies kan worden gevraagd nadat het betrokken ontwerp alle achtereenvolgende stadia van de administratieve voorbereiding heeft doorgemaakt en het tot het vaststellen van het ontwerp bevoegde orgaan de mogelijkheid heeft gehad het ontwerp eventueel aan te passen in het licht van de vervulde vormvereisten. De adviesaanvrager wordt verzocht zich in de toekomst aan deze regel te conformeren.

SG

43.776/3

ALGEMENE OPMERKING

8. De inzake de provincie- en gemeentebelastingen ontworpen invorderingsprocedure is op sommige punten vrijwel identiek aan de invorderingsprocedure van toepassing op de inkomstenbelastingen (zie bijv. artikel 11 van het ontwerp), maar verschilt tegelijk op sommige - essentiële - punten van die procedure (zie bijv. de artikelen 6, 7, 9, §§ 1 en 4).

Al kunnen verschillen tussen federale fiscale procedures en fiscale procedures waarvoor de gewesten bevoegd zijn, gelet op het autonomiebeginsel, op zich nooit geacht worden in strijd te zijn met de grondwettelijke beginselen van de gelijkheid en de niet-discriminatie, doet de decreetgever er toch goed aan na te gaan of de specificiteit van de te volgen aanslagprocedure, de omvang van de belastingelementen en de belastbare materie, het aantal belastingplichtigen en de complexiteit van de toepasselijke wetgeving, noodzaken om te voorzien in een specifieke regeling die uitsluitend voor één bepaald belastingstelsel geldt.

BIJZONDERE OPMERKINGEN

Artikel 4

9. Uit artikel 4 van het ontwerp kan niet worden afgeleid dat het ontvangsbewijs bij contantbelastingen verplicht de nadere regelen van het bezwaarrecht vermeldt, terwijl dat wel het geval is voor een kohierbelasting, namelijk in het aanslagbiljet. Aldus wordt op het vlak van de kennisgeving van de nadere regelen van het bezwaarrecht een verschil in behandeling ingevoerd tussen de belastingplichtigen, naar gelang de inningswijze van de belasting. Dergelijk verschil in behandeling dient te kunnen worden verantwoord in het licht van de grondwettelijke beginselen van de gelijkheid en de niet-discriminatie.

10. In een normatieve tekst is het gebruik van het woord "moeten" af te raden, omdat het verplichtende karakter van de gestelde norm reeds voortvloeit uit de aard zelf ervan. In overeenstemming met dat voorschrift schrijve men in artikel 4, § 6 "De kohierbelasting wordt betaald binnen de twee maanden ...".

SG

43.776/3

11. De tweede volzin van artikel 4, § 6, wordt best opgenomen in een afzonderlijk lid van die bepaling, te redigeren als volgt:

"De contantbelasting wordt geïnd tegen afgifte van een betalingsbewijs. Wanneer de contante inning niet kan worden uitgevoerd, wordt die belasting een kohierbelasting".

Artikel 5

12. Met betrekking tot artikel 5, tweede lid, tweede volzin, van het ontwerp, waarin wordt bepaald dat de betrokken processen-verbaal bewijskracht hebben tot het bewijs van het tegendeel, moet worden opgemerkt dat die regel een uitzondering vormt op de algemene regel dat een proces-verbaal geldt als een loutere inlichting, waarbij de rechter naar eigen overtuiging de bewijswaarde beoordeelt van een bepaald feitelijk gegeven. Het verschil in behandeling dat hieruit voortvloeit, dient op een redelijke verantwoording te berusten, en de ontworpen regel mag de rechten van de betrokkene niet op een onevenredige wijze beperken ⁽⁷⁾.

Het zou derhalve aanbeveling verdienen om in de memorie van toelichting een verantwoording op te nemen voor het toekennen van een bijzondere bewijswaarde aan het in artikel 5, tweede lid, bedoelde proces-verbaal.

Artikel 6

13.1. Krachtens artikel 6, tweede lid, moet aan de in het decreet bedoelde personeelsleden die zijn aangesteld om een controle of onderzoek te verrichten, vrije toegang worden verleend tot de al dan niet bebouwde onroerende goederen, die een belastbaar element kunnen vormen of bevatten of waar een belastbare activiteit wordt uitgeoefend. Tot particuliere woningen of bewoonde lokalen hebben die personeelsleden enkel toegang tussen vijf uur 's morgens en negen uur 's avonds, na machtiging van de politierechter, tenzij uit vrije wil toegang wordt verleend.

⁽⁷⁾ Zie ook Grondwettelijk Hof, nr. 40/2000, 6 april 2000, B.14.1.; Grondwettelijk Hof, nr. 16/2001, 14 februari 2001, B.12.1.

SG

43.776/3

13.2. Krachtens artikel 6, tweede lid, is enkel voor het betreden van particuliere woningen of "bewoonde" lokalen een machtiging nodig van de politierechter.

Het recht op eerbiediging van de woning wordt niet enkel gewaarborgd bij artikel 15 van de Grondwet, maar ook bij artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden en bij artikel 17 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat het begrip "woning" in deze context ruim moet worden opgevat, en dat het mede slaat op beroeps- en bedrijfslokalen ⁽⁸⁾, zelfs wanneer het gaat om rechtspersonen ⁽⁹⁾.

De vraag rijst of het ontwerp niet dient te voorzien in bijzondere waarborgen met betrekking tot het betreden van plaatsen die, zelfs al zijn zij geen "woning" in de zin van artikel 15 van de Grondwet, toch de waarborgen bedoeld in de voornoemde verdragsbepalingen genieten.

13.3. Uit artikel 6, tweede lid, volgt ook dat een machtiging van de politierechter niet nodig is indien uit vrije wil toegang wordt verleend aan de betrokken personeelsleden.

De genoemde bepaling verbindt aan de toestemming niet de naleving van specifieke vormvereisten, zodat het niet duidelijk is of er voldoende waarborgen zijn tegen eventuele misbruiken door de betrokken personeelsleden. In dat verband stelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens onder andere in het arrest Van Rossem:

⁽⁸⁾ Zie, o.m., EHRM, 16 december 1992, Niemietz t. Duitsland, *Publ. Cour*, reeks A, vol. 251-B; EHRM, 25 februari 1993, Funke, Crémieux en Mialhe t. Frankrijk, *Publ. Cour*, reeks A, vol. 256-A, -B en -C; EHRM, 9 december 2004, Van Rossem t. België, nr. 41872/98. Zie ook D. YERNAULT, "Les pouvoirs d'investigation de l'administration face à la délinquance économique: les locaux professionnels et l'article 8 de la Convention européenne", *Rev. Trim. Dr. H.*, 1994, 117-135.

⁽⁹⁾ EHRM, 16 april 2002, Société Colas Est et autres t. Frankrijk, nr. 37971/97, *Recueil*, 2002-III; EHRM, 16 oktober 2007, Wieser and Bicos Beteiligungen GmbH t. Oostenrijk, nr. 74336/01.

SG

43.776/3

"42. La Cour reconnaît que les Etats peuvent estimer nécessaire de recourir à certaines mesures, telles les visites domiciliaires et les saisies, pour établir la preuve matérielle de certaines infractions. Encore faut-il que leur législation et leur pratique offrent des garanties adéquates et suffisantes contre les abus (*mutatis mutandis*, *Ernst et autres*, précité, § 114 et *Camenzind c. Suisse*, arrêt du 16 décembre 1997, *Recueil des arrêts et décisions* 1997-VIII, § 45)" ⁽¹⁰⁾.

De Raad van State, afdeling wetgeving, heeft er in het verleden al verschillende malen op gewezen dat, alhoewel het hierboven genoemde arrest betrekking heeft op een huiszoeking verricht in het raam van een gerechtelijk onderzoek, het ook, en zelfs *a fortiori*, de vraag doet rijzen naar de aanwezigheid van voldoende waarborgen wanneer, in het raam van toezichtsoopdrachten, plaatsen worden betreden die onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen ⁽¹¹⁾.

13.4. Gelet, enerzijds, op de hiervoor gedane vaststellingen en, anderzijds, op het gegeven dat de gevallen waarin van het toegangsrecht gebruik kan worden gemaakt ruimer lijken te zijn dan hetgeen het geval is met betrekking tot andere belastingen, rijst bovendien de vraag of de ontworpen regeling wel een redelijk evenwicht in acht neemt tussen de rechten van de betrokken personen en de noodzaak voor de in het ontwerp bedoelde personeelsleden om hun taak op een doeltreffende wijze te kunnen uitoefenen.

Artikel 8

14. In de memorie van toelichting wordt met betrekking tot artikel 8 gesteld dat de mogelijkheid om in de belastingverordening te voorzien in het opleggen van een administratieve geldboete ook geldt ten aanzien van derden, niet-belastingplichtigen. Artikel 8, derde lid, van het ontwerp bepaalt dat een administratieve geldboete wordt gevestigd en ingevorderd volgens dezelfde regels als die welke van toepassing zijn op de belasting. Het is de Raad van State, afdeling wetgeving, in dat verband niet duidelijk hoe de administratieve geldboete wordt gevestigd en ingevorderd ten aanzien van die derden, ermee rekening houdende dat zij in beginsel niet-belastingplichtig zijn en

⁽¹⁰⁾ EHRM, 9 december 2004, Van Rossem t. België, nr. 41.872/98.

⁽¹¹⁾ Zie bijv. advies 42.137/3 van 13 februari 2007 over een voorontwerp van ordonnantie "betreffende de voorzieningen voor opvang of huisvesting van bejaarde personen", *Parl. St.*, VVGGC, 2006-07, nr. B-102/1.

SG

43.776/3

bijgevolg, bijvoorbeeld in het geval van een kohierbelasting, niet zijn opgenomen in het kohier. Het ontwerp dient op dat punt te worden aangevuld.

Artikel 9

15. Artikel 9, § 1, tweede lid, bepaalt dat de bezwaartermijn van drie maanden loopt te rekenen vanaf "de datum van de verzending van het aanslagbiljet of van de kennisgeving van de aanslag". Volgens de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof⁽¹²⁾ is het weliswaar redelijk verantwoord dat de wetgever, om rechtsonzekerheid te vermijden, de termijnen van rechtspleging laat lopen vanaf een datum die niet afhankelijk is van de handelwijze van de partijen, maar beperkt de keuze van de datum van verzending van het aanslagbiljet als aanvangspunt van de beroepstermijn het recht van verdediging van de geadresseerden op onevenredige wijze, doordat die termijn begint te lopen op een ogenblik dat zij nog geen kennis kunnen hebben van de inhoud van het aanslagbiljet. Het Hof wijst er op dat een meer aanvaardbare werkwijze er in bestaat om de termijn te laten ingaan "op de dag waarop de geadresseerde kennis ervan heeft kunnen nemen, dit wil zeggen op de datum waarop, naar alle waarschijnlijkheid, de brief op zijn woonplaats is aangeboden, zonder rekening te houden met de datum waarop hij de brief, in voorkomend geval, daadwerkelijk bij de post heeft afgehaald". Uit de arresten nrs. 166/2005 en 43/2006 kan wel worden afgeleid dat de "kennisgeving van de aanslag" waarvan gewag wordt gemaakt in artikel 9, § 1, tweede lid, van het ontwerp, wel een voor het ingaan van de bezwaartermijn aanvaardbaar aanvangspunt is. In artikel 9, § 1, tweede lid, van het ontwerp dienen de woorden "van de verzending van het aanslagbiljet of" dan ook te worden weggelaten.

Artikel 11

16. Artikel 11 van het ontwerp maakt bepalingen die gelden met betrekking tot de invordering van de inkomstenbelastingen van toepassing op de invordering van de provincie- en gemeentebelastingen, "voor zover [die bepalingen] niet specifiek de belastingen op de inkomsten betreffen". In de memorie van toelichting wordt deze werkwijze verantwoord door de zorg om "meer coherentie in het fiscaal recht en in de

⁽¹²⁾ Grondwettelijk Hof, nr. 85/2007, 7 juni 2007, B.3. Zie ook Grondwettelijk Hof, nr. 166/2005, 16 november 2005, B.10; Grondwettelijk Hof, nr. 43/2006, 15 maart 2006, B.10.

SG

43.776/3

interpretatie ervan". Dit neemt echter niet weg dat, door deze algemene verwijzing, het niet duidelijk is welke bepalingen precies van toepassing zijn op de invordering van de provincie- en gemeentebelastingen. Dit klemmt des te meer nu op die wijze ook strafbepalingen van toepassing worden gemaakt. Uit het legaliteitsbeginsel in strafzaken, opgenomen in de artikelen 12 en 14 van de Grondwet, artikel 7 van het Europees Verdrag over de rechten van de mens en artikel 15 van het Internationaal Verdrag inzake burgerlijke en politieke rechten, volgt immers dat de decreetgever met nauwkeurigheid moet aangeven welke gedragingen strafbaar worden gesteld. Hierop gelet, en mede vanuit het oogpunt van de rechtszekerheid, verdient het aanbeveling om de bepalingen inzake de inkomstenbelastingen die van overeenkomstige toepassing zijn, met meer nauwkeurigheid aan te wijzen.

Artikelen 12 en 13

17. Artikel 12 voorziet in de opheffing van de wet van 24 december 1996, terwijl artikel 13 bepaalt dat de thans ontworpen regeling van toepassing is op de provincie- en gemeentebelastingen die contant worden geïnd vanaf 1 januari 2009 of die in kohieren zijn opgenomen die vanaf 1 januari 2009 uitvoerbaar worden verklaard.

Aangezien de wet van 24 december 1996 zal worden opgeheven op de datum van de inwerkingtreding van het decreet dat thans in ontwerpvorm voorligt, dit is op de tiende dag na de bekendmaking ervan in het Belgisch Staatsblad, dient artikel 12 te worden aangevuld met een overgangsbepaling, wat betreft de vóór 1 januari 2009 contant geïnde of uitvoerbaar verklaarde belastingen. Die overgangsbepaling kan worden geredigeerd als volgt:

"Voornoemde wet blijft evenwel van toepassing op de provincie- en gemeentebelastingen die contant worden geïnd voor 1 januari 2009 of die in kohieren zijn opgenomen die voor 1 januari 2009 uitvoerbaar worden verklaard".

LM

43.776/VR

De verenigde kamers waren samengesteld uit

de Heren	Y. KREINS,	kamervoorzitter,
Mevrouw de Heren	J. SMETS, P. VANDERNOOT, M. BAGUET, B. SEUTIN, W. VAN VAERENBERGH,	staatsraden,
	H. COUSY, J. KIRKPATRICK, J. VELAERS, H. BOSLY,	assessoren van de afdeling wetgeving,
de Dames	B. VIGNERON, G. VERBERCKMOES,	griffiers.

De verslagen werden uitgebracht door de HH. R. WIMMER en B. STEEN, auditeurs.

DE GRIFFIER,

DE VOORZITTER,

G. VERBERCKMOES

Y. KREINS

CDC

43.776/3

De derde kamer was samengesteld uit

de Heren	J. SMETS,	staatsraad, voorzitter,
	B. SEUTIN,	
	W. VAN VAERENBERGH,	staatsraden,
	H. COUSY,	assessoren van de
	J. VELAERS,	afdeling wetgeving,
Mevrouw	G. VERBERCKMOES,	griffier.

Het verslag werd uitgebracht door de H. B. STEEN, auditeur.

DE GRIFFIER,

DE VOORZITTER,

G. VERBERCKMOES

J. SMETS

ONTWERP VAN DECREET

ONTWERP VAN DECREET

DE VLAAMSE REGERING,

Op voorstel van de Vlaamse minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering;

Na beraadslaging,

BESLUIT:

De Vlaamse minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, is ermee belast, in naam van de Vlaamse Regering, bij het Vlaams Parlement het ontwerp van decreet in te dienen, waarvan de tekst volgt:

Artikel 1

Dit decreet regelt een gewestaangelegenheid.

Artikel 2

Dit decreet is van toepassing op de belastingen die worden gevestigd door de provincies en de gemeenten in het Vlaamse Gewest.

Dit decreet geldt niet voor de opcentiemen en aanvullende belastingen op de belastingen van de federale overheid, de gemeenschappen en de gewesten.

Artikel 3

In dit decreet wordt verstaan onder:

- 1° bevoegde overheid: hetzij de deputatie in geval van provinciebelastingen, hetzij het college van burgemeester en schepenen in geval van gemeentebelastingen;
- 2° vertegenwoordiger: de persoon die speciaal gemachtigd is door de belastingschuldige, een advocaat, een rechthebbende van de belastingschuldige, evenals diegene die gemachtigd is om de belastingschuldige te vertegenwoordigen.

Artikel 4

§1. Er zijn kohierbelastingen en contantbelastingen. De kohierbelastingen worden opgenomen in een kohier. De contantbelastingen worden contant geïnd tegen afgifte van een betalingsbewijs.

§2. De kohieren bevatten:

- 1° de naam van de provincie of van de gemeente die de belasting heeft gevestigd;
- 2° de voornaam, achternaam of maatschappelijke benaming en het adres van de belastingplichtige;
- 3° de datum en benaming van het reglement krachtens welke de belasting is gevestigd;
- 4° het belastbaar feit, de berekening en het bedrag van de belasting, evenals het aanslagjaar waarop de belasting betrekking heeft;
- 5° het nummer van het kohierartikel;
- 6° de datum van uitvoerbaarverklaring.

§3. De kohieren worden door de bevoegde overheid vastgesteld en uitvoerbaar verklaard ten laatste op 30 juni van het jaar dat volgt op het aanslagjaar.

Het kohier wordt tegen ontvangstbewijs overgezonden aan de financieel beheerder die onverwijld zorgt voor de verzending van de aanslagbiljetten, zonder kosten voor de belastingschuldige.

Het aanslagbiljet bevat de gegevens, vermeld in §2. Het aanslagbiljet bevat ook:

- 1° de verzendingsdatum van het aanslagbiljet;
- 2° de uiterste betalingsdatum;
- 3° de termijn waarbinnen een bezwaarschrift kan worden ingediend, de benaming, het adres en de contactgegevens van de instantie die bevoegd is om het bezwaarschrift te ontvangen, evenals de vermelding dat de belastingplichtige of zijn vertegenwoordiger die wenst gehoord te worden, zulks uitdrukkelijk moet vragen in het bezwaarschrift.

Het reglement of een samenvatting van het reglement op basis waarvan de belasting is gevestigd, wordt op het aanslagbiljet afgedrukt of wordt als bijlage toegevoegd.

§4. Enkel in een belastingverordening inzake kohierbelastingen kan voorzien worden in een verplichting van aangifte.

§5. De rechten, vastgesteld in de kohieren, worden boekhoudkundig verbonden aan de ontvangsten van het financieel boekjaar waarin ze uitvoerbaar werden verklaard.

§6. De kohierbelasting wordt betaald binnen twee maanden na de verzending van het aanslagbiljet.

§7 De contantbelasting wordt geïnd tegen afgifte van een betalingsbewijs.

Als de contante inning niet kan worden uitgevoerd, wordt de belasting een kohierbelasting.

Artikel 5

Door de bevoegde overheid worden personeelsleden aangesteld die bevoegd zijn om een controle of onderzoek in te stellen en vaststellingen te verrichten in verband met de toepassing van de belastingverordening en de bepalingen, vermeld in artikelen 6 en 7.

De personeelsleden, vermeld in het eerste lid, behoren inzake provinciebelastingen tot het personeel van de provincie en inzake gemeentebelastingen tot het personeel van de gemeente. De door hen opgestelde processen-verbaal hebben bewijskracht tot bewijs van het tegendeel.

De financieel beheerder kan niet worden aangesteld overeenkomstig het eerste lid.

Artikel 6

Om de toepassing van de belastingverordening te kunnen controleren of onderzoeken, zijn de personeelsleden, vermeld in artikel 5, gemachtigd alle fiscale onderzoeksbevoegdheden uit te voeren die krachtens artikel 11 toepassing vinden op het vlak van provincie- en gemeentebelastingen. Specifiek inzake de controle en het onderzoek van boeken en bescheiden die noodzakelijk zijn voor de vestiging

van de belasting, is iedereen die over dergelijke boeken of bescheiden beschikt, verplicht die zonder verplaatsing voor te leggen op ieder verzoek van de personeelsleden, vermeld in artikel 5.

Iedereen is verplicht aan de personeelsleden, vermeld in het eerste lid, voorzien van een aanstellingsbewijs, vrije toegang te verlenen tot de al dan niet bebouwde onroerende goederen, die een belastbaar element kunnen vormen of bevatten of waar een belastbare activiteit wordt uitgeoefend. Om de belastingplicht te kunnen bepalen of de grondslag van de belasting te kunnen controleren of onderzoeken, moet aan die personeelsleden de mogelijkheid worden geboden vaststellingen te doen. Tot particuliere woningen of bewoonde lokalen hebben die personeelsleden evenwel alleen toegang tussen vijf uur 's morgens en negen uur 's avonds, na machtiging van de politierechter tenzij uit vrije wil toegang wordt verleend.

De personeelsleden, vermeld in artikel 5, zijn eveneens gemachtigd de nodige vaststellingen te doen op het grondgebied van een andere provincie of gemeente.

Artikel 7

§1. Als de belastingverordening voorziet in de verplichting van aangifte kan de belasting ambtshalve gevestigd worden bij gebrek aan aangifte binnen de in de verordening gestelde termijn, of in geval van onjuiste, onvolledige of onnauwkeurige aangifte vanwege de belastingplichtige.

In geval van een ambtshalve aanslag wordt de belasting gevestigd op basis van gegevens waarover de belastingheffende overheid beschikt.

Voor de belasting ambtshalve wordt gevestigd, brengt de bevoegde overheid de belastingplichtige met een aangetekende brief op de hoogte van de redenen waarom ze gebruik maakt van deze procedure, de elementen waarop de belasting is gebaseerd evenals de wijze van bepaling van die elementen en het bedrag van de belasting.

De belastingplichtige beschikt over een termijn van dertig kalenderdagen die volgen op de datum van verzending van die kennisgeving om zijn opmerkingen schriftelijk voor te dragen. De belasting mag niet worden gevestigd voor die termijn verstreken is, behoudens als de rechten van de provinciale of gemeentelijke thesaurie in gevaar verkeren ingevolge

een andere oorzaak dan het verstrijken van de aanslagtermijnen.

In afwijking van de aanslagtermijn, vermeld in artikel 4, kunnen ambtshalve belastingen geldig worden ingekohierd gedurende een periode van drie jaar, te rekenen vanaf 1 januari van het aanslagjaar. Die termijn van drie jaar wordt met twee jaar verlengd bij overtreding van de belastingverordening met het oogmerk te bedriegen of met de bedoeling schade te berokkenen.

Als een belasting ambtshalve is gevestigd, moet de belastingplichtige het bewijs leveren van de juistheid van de door hem ingeroepen elementen.

§2. De belastingverordening kan bepalen dat de ambtshalve belastingen worden verhoogd met een bedrag dat in de verordening wordt vastgelegd. Het bedrag van die belastingverhoging wordt gelijktijdig en samen met de ambtshalve belasting ingekohierd en bedraagt maximaal het dubbel van de ambtshalve ingekohierde belasting.

Artikel 8

De belastingverordening kan bepalen dat voor een overtreding van de bepalingen van dit decreet of de bepalingen van de belastingverordening een administratieve geldboete wordt opgelegd van maximaal 500 euro.

Als een overtreding met een belastingverhoging wordt gestraft, kan geen extra administratieve boete worden opgelegd voor die overtreding.

Een administratieve geldboete wordt gevestigd en ingevorderd volgens dezelfde regels als die welke van toepassing zijn op de kohierbelastingen.

Artikel 9

§1. De belastingschuldige of zijn vertegenwoordiger kan tegen een aanslag, een belastingverhoging of een administratieve geldboete, een bezwaarschrift indienen bij de bevoegde overheid, die handelt als administratieve overheid.

Het bezwaar moet schriftelijk worden ingediend, ondertekend en gemotiveerd zijn en op straffe van verval worden ingediend binnen een termijn van drie

maanden te rekenen vanaf de derde kalenderdag volgend op de datum van verzending van het aanslagbiljet of vanaf de kennisgeving van de aanslag of vanaf de datum van de contante inning.

Bezwaarschriften kunnen via een duurzame drager worden ingediend binnen de termijnen en onder de voorwaarden vermeld in het tweede lid indien de bevoegde overheid in deze mogelijkheid voorziet.

§2. De bevoegde overheid of een personeelslid dat door de bevoegde overheid speciaal daarvoor is aangewezen, stuurt binnen vijftien kalenderdagen na de indiening van het bezwaarschrift een ontvangstmelding enerzijds naar de belastingschuldige en, in voorkomend geval, zijn vertegenwoordiger en anderzijds naar de financieel beheerder. De ontvangstmelding kan via een duurzame drager worden gestuurd.

Elk personeelslid dat door de bevoegde overheid wordt aangewezen, behoort inzake provinciebelastingen tot het personeel van de provincie en inzake gemeentebelastingen tot het personeel van de gemeente. De financieel beheerder kan niet worden aangewezen.

§3. Om de behandeling van het bezwaarschrift te verzekeren, beschikt de bevoegde overheid en elk personeelslid, vermeld in §2, over de onderzoeksbevoegdheden, vermeld in artikel 6.

§4. Als de belastingschuldige of zijn vertegenwoordiger dat in het bezwaarschrift heeft gevraagd, zal de belastingschuldige of zijn vertegenwoordiger uitgenodigd worden op een hoorzitting. In voorkomend geval deelt de bevoegde overheid of het personeelslid, vermeld in §2, aan de belastingschuldige en, in voorkomend geval, zijn vertegenwoordiger de datum van de hoorzitting mee waarop het bezwaarschrift behandeld zal worden, evenals de dagen en uren waarop het dossier geraadpleegd zal kunnen worden. Die mededeling moet ten minste vijftien kalenderdagen voor de dag van de hoorzitting plaatshebben.

De aanwezigheid op de hoorzitting moet door de belastingschuldige of zijn vertegenwoordiger aan de bevoegde overheid of het personeelslid, vermeld in §2, schriftelijk of via duurzame drager worden bevestigd ten minste zeven kalenderdagen voor de dag van de hoorzitting. De belastingschuldige of zijn vertegenwoordiger wordt gehoord door de bevoegde overheid, een lid van de bevoegde overheid of het personeelslid, vermeld in §2.

De personen, vermeld in het eerste en vierde lid, ondertekenen het proces-verbaal van het verhoor.

§5. De bevoegde overheid doet binnen een termijn van zes maanden te rekenen vanaf de datum van ontvangst van het bezwaarschrift, uitspraak op basis van een met redenen omklede beslissing. Die termijn van zes maanden wordt met drie maanden verlengd als de betwiste aanslag ambtshalve werd gevestigd.

De bevoegde overheid kan bij zijn beslissing de betwiste belasting, belastingverhoging of administratieve geldboete niet vermeerderen.

De beslissing van de bevoegde overheid wordt met een aangetekende brief betekend aan de belastingsschuldige en, in voorkomend geval, zijn vertegenwoordiger en wordt tevens ter kennis gebracht van de financieel beheerder. Deze aangetekende brief vermeldt de instantie waarbij een beroep kan worden ingesteld, evenals de ter zake geldende termijn en vormen.

De beslissing van de bevoegde overheid is onherroepelijk wanneer het beroep niet tijdig bij de bevoegde instantie is ingesteld.

Artikel 10

Tegen de beslissing genomen door de bevoegde overheid of bij gebrek aan een beslissing binnen de termijnen, vermeld in artikel 9, §5, kan een beroep worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg van het rechtsgebied waarin de belasting gevestigd werd. Artikelen 1385decies en 1385undecies van het Gerechtelijk Wetboek zijn van toepassing. De vormen, de termijnen en de rechtspleging voor de bevoegde rechtbanken en hoven worden geregeld zoals inzake rijksinkomstenbelastingen en gelden voor alle betrokken partijen.

Artikel 11

Zonder afbreuk te doen aan de bepalingen van het huidige decreet, zijn de bepalingen van titel VII, hoofdstukken 1, 3, 4, 6 tot en met 9, van het Wetboek van de Inkomstenbelastingen en artikel 126 tot en met 175 van het uitvoeringsbesluit van dat wetboek van toepassing op de provincie- en gemeentebelastingen, voor zover ze niet specifiek de belastingen op de inkomsten betreffen.

Artikel 12

De wet van 24 december 1996 betreffende de vestiging en de invordering van de provincie- en gemeentebelastingen, gewijzigd bij de wet van 15 maart 1999, wordt opgeheven.

Voornoemde wet blijft evenwel van toepassing op de provincie- en gemeentebelastingen die contant worden geïnd voor 1 januari 2009 of die in kohieren zijn opgenomen die voor 1 januari uitvoerbaar worden verklaard.

Artikel 13

Dit decreet is van toepassing op de provincie- en gemeentebelastingen die contant worden geïnd vanaf 1 januari 2009 of die in kohieren zijn opgenomen die vanaf 1 januari 2009 uitvoerbaar worden verklaard.

Brussel, 22 februari 2008.

De minister-president van de Vlaamse Regering,

Kris PEETERS

*De Vlaamse minister van Binnenlands Bestuur,
Stedenbeleid, Wonen en Inburgering,*

Marino KEULEN
